

постигната, шествието се разтуря, тъй като участниците са пристигнали, където трябва.

Хайдушката сватба, в качеството ѝ на символична сватба, обезпечава легитимността на хайдутина- воин. Съвсем условно тя може да се приеме и като вариант на космогоничния разказ за сватбата, за хиерогамията на ергена- герой, на юнака.⁴¹

В този контекст може да се разглежда, разбира се с известни уговорки, много важният, може би най- важният, хайдушки подвиг- придобиването на съкровище чрез обир на царска хазна и всички следващи действия по скриването и опазването му до степен на ненамираемост. Хайдушкият обир, който ще бъде обект и в следващото изложение, е организиращо ядро в системата на хайдушката фолклорна история. Най- често той е причината заради която се събира хайдушката дружина- един от вариантите в развитието на мотива решение за хайдутство, разгледан в първа глава. И в известен смисъл осъществяването на обира легитимира хайдушката дружина. Може би преди всичко заради съкровището, което след това е вече хайдушко. В динамиката на утвърждаване на хайдутина - воин извършването на подвиг е много важен момент с оглед предстоящия преход в статуса на индивида от момък /ерген/ в годеник и след това участник във възпроизводството на социума. Дори в една песен този разпус на хайдушката дружина е директно мотивиран: "който ѝ ерген несгоден да иди да са посгоди, който ѝ ерген годеник да иди да са ожени".⁴² В случая момъкът е хайдутин- воин, сдобил се със „собствено“ съкровище, легитимиращо го като такъв, след което, като участник в символична сватба, се завръща в социума с новите си същност и функции.

Така, като вариант на календарния цикъл, хайдушкият цикъл представлява, образно казано, пътуване, което започва със закукването на кукувицата от света на социума към нова същност-тази на хайдутина. Пътуване, което се реализира в усвоеното, вече хайдушко, пространство и време със „ставането“ на хайдушката дружина, с подвизите - най-вече двубоите с противника като основна